

*„Spatřit svět v zrnku písku
a nebe v divoké květině.
Zachytit nekonečno v dlani
a věčnost v jedné hodině.“*

/William Blake/

Obsah:

Zamyšlení	3
Kalendárium farnosti a střediska	4
Co proběhlo ve farnosti	6–13
(Ne)obyčejní lidé naší farnosti	14–16
Laskavý příběh	17
Máme se ještě rádi?	18–19
Měřím metr, no a co!	20
Senior klub	22–23
Zázraky všedních dnů	24
Okénko do střediska	25–27
Letem světem	28–29
Don Bosco	30
Od ucha k uchu	31

Významné dny:

Křty:

Martin Moos	11. 4. 2009
Klára Hana Františka Parmová	11. 4. 2009
Markéta Marie Volejníková	19. 4. 2009
Štěpán Jiří Pichal	19. 4. 2009
Jan Tomáš Parma	19. 4. 2009
Argi Faustyna Alday Delgado	19. 4. 2009
Aneta Susčíková	3. 5. 2009
Světlana Gabriela Jurišová	24. 5. 2009

Církevní sňatky:

Jiří Štercl a Gabriela Fialová	1. 5. 2009
--------------------------------	------------

Pohřby:

Jan Grepl	
* 1. 1. 1935	+ 21. 4. 2009
Jarmila Mašterová	
* 17. 7. 1910	+ 25. 4. 2009
Ladislav Seichter	
* 3. 1. 1934	+ 12. 5. 2009

Příspěvky pro další číslo časopisu podávejte prosím do uzávěrky 24. 8. 2009.

Návrhy a připomínky k časopisu odevzdávejte do schránky v kostele nebo na farní úřad pod značkou „ŽABOKUK“.

Název periodického tisku: Žabokuk. Periodicita vydávání: čtvrtletník. Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 17501. Místo vydávání: vydává Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Pomocnice, Foerstrova 3088/2, 616 00 Brno-Zabovřesky, IČ: 265 212 70. Texty: Jan Šlachta, Milena Alday Delgado, Lucie Kučerová, Petr Polanský, Zdeňka Wajdová a členové pastorační rady. Sazba a grafická úprava: Markéta Hudečková. Korektury: Jan Spružina. Foto: Petr Polanský, archiv středisko, farníci. Tisk: tiskem.cz. Redakce si vyhrazuje právo na úpravu příspěvků. Kontakty: farnost@brno.sdb.cz, stredisko@brno.sdb.cz, www.brno.sdb.cz, tel.: 541 213 110 NEPRODEJNÝ, k vyzvednutí v kostele a na vrátnici střediska mládeže.

...Maria, uč nás beze strachu hovořit s Ježíšem o světě a ve světě o Ježíši.“...

Milí přátelé,

po téměř dvou letech jsem mohl strávit týden v Žabovřeskách, prožít s vámi Farní den, připomenout si spoustu krásných okamžiků z 12letého působení v Brně a zejména se setkat mnoha dobrými lidmi, kteří jsou s žabovřeským dílem spojeni. Díky za možnost podělit se o radosti i životní kříže.

Když jsem byl požádán, abych napsal pár řádků do Žabokuku, tak této příležitosti rád využívám k tomu, abych se s vámi podělil alespoň o několik věcí, ze kterých jsem měl v těchto dnech radost a za které jsem cítil vděčnost. Děkuji Bohu a Marii Pomocnici za 70 let salesiánského díla v Brně. Uvědomoval jsem si, že je to jeden velký zázrak, na kterém ale spolupracovalo velké množství lidí.

Děkuji za všechny salesiány a jejich spolupracovníky, kteří dílo budovali a rozvíjeli v letech války a po ní, za starší oratoriány, kteří v díle pokračovali po internaci salesiánů, za křesťanské rodiny, které v těžkých dobách nezapomněly na víru a na Dona Boska, za společenství, skupinky a duchovní cvičení, které posilovaly v těžkých dobách žité evangelium, a za všechny, kteří v uplynulých 20 letech udělali opravdu hodně (a dosud dělají) pro salesiánské dílo v Žabovřeskách i Líšni.

Děkuji za spolupráci salesiánů a salesiánek, kteří přes všechny překážky zapojují do stejného díla, za rozvíjející se Sdružení salesiánů spolupracovníků, za nasazení minulých i současných zaměstnanců, za armádu dobrovolníků ve farnosti, středisku, Bosco Media Centru, nadaci, za všechny ty, kteří dílo podporují finančním přispěním a nabídnutou rukou k pomoci. (Měl jsem například velkou radost z množství těch, kteří se zapojili do příprav Farního dne. Díky za to!)

Děkuji za všechny ty, které „není vidět“, ale kteří jsou neméně důležití. Nedávno jsem navštívil 80letého spolubratra, který už 33 let působí v málo navštěvované sudetské farnosti. Když mi řekl, že vstává v 5 hodin, po probuzení se nejdříve posadí na postel, přehodí přes sebe deku a půl hodiny žehná církvi, spolubratřím, farníkům, mladým lidem a že to takto dělá denně už více než 10 let, tak jsem si znovu uvědomil, že kdyby nebylo takových „neviditelných“ požehnání, modliteb a obětí, tak bychom zde možná vůbec nebyli.

Připojuji se k přání brněnského rodáka, salesiána a misionáře Václava Klementa: „*Maria Pomocnice křesťanů ať vyprosí misionářské nadšení pro každého z nás tam, kde právě působí. „Maria, uč nás beze strachu hovořit s Ježíšem o světě a ve světě o Ježíši.“ (Jan Pavel II.)*“

autor: František Blaha

ZÁPIS DO KROUŽKŮ NA ŠKOLNÍ ROK 2009/2010

Pondělí **7. 9. 2009**, 9.00 – Pátek **11. 9. 2009**, 19.00

V příštím školním roce bude probíhat zápis on-line přes webový informační systém na stránkách **www.salesianivali.cz**. Každý návštěvník si musí nejprve vytvořit v systému svůj uživatelský účet (**registrace**) a poté se může zapisovat do našich aktivit. Návštěvníci se mohou registrovat do systému už během letních prázdnin, nicméně zapisovat se do aktivit bude možné až od začátku období zápisu (tedy od 7. 9. 2009 9.00).

Zapisování do aktivit je snadné, stačí rozkliknout požadovanou aktivitu a stisknout tlačítko **Zapsat se**. Poté musí návštěvník **včas** přijít do střediska a zaplatit za zapsané aktivity. Obratem mu bude vystaven **Průkaz člena střediska**. Zápisy, které nebudou zaplacené do konce období zápisu (tedy do 11. 9. 2009 19.00) propadají a uvolněná místa budou k dispozici ostatním zájemcům, na které se nedostalo. **Pokud se Vám nepodaří přihlásit, rádi Vám pomůžeme v našem středisku.**

Platit lze i bezhotovostně, nicméně platba musí být připsána na účet střediska do konce období zápisu. V praxi to znamená, že **bezhotovostně lze platit pouze první dva dny zápisu**. Dále je třeba přijít do střediska vyzvednout si **Průkaz člena střediska**, takéž do konce zápisu.

Nezapomeňte si při prvním přihlášení do systému **zvolit „svoje“ salesiánské středisko**, které chcete navštěvovat!

ZÁPIS DO KLUBU MAMINEK – VE STEJNÉM TERMÍNU

Proto, aby mohlo dítě navštěvovat aktivity vrámci Klubu maminek, je potřeba, aby jeho zákonný zástupce byl zapsán v Klubu maminek. **Svůj účet v systému musí tedy mít jak dítě, tak jeho zákonný zástupce.**

*Př.: Maminka chce se svou čtyřletou dcerou navštěvovat **Zpívánky**, které jsou vedeny v rámci **Klubu maminek**. Maminka musí podniknout těchto pár jednoduchých kroků:*

Během letních prázdnin:

1. Zaregistrovat se do systému (vytvoření uživatelského účtu maminky)
2. Zaregistrovat dceru do systému (vytvoření uživatelského účtu dcery)

Během období zápisu:

3. Přihlásit se do systému jako maminka, zapsat se do **Klubu maminek** a odhlásit se.
4. Přihlásit se do systému jako dcera, zapsat se do kroužku z Klubu maminek (v tomto případě do **Zpívánek**) a odhlásit se.

Pozn.: kroky 3. a 4. doporučujeme provést první den v období zápisu, tedy 7. 9. 2009, nejlépe hned ráno, jinak se může stát, že některé aktivity už budou obsazeny

Během prázdnin bude
změna bohoslužeb:

(tj. od 1. 7. – 31. 8. 2009)

– **v neděli:** mše sv. v 7:30, 9:00 a večer
v 18:00 hodin (mše sv. v 11:00 hod.
nebude);

– **ve všední dny:** od pondělí do pátku
bude jen mše sv. ráno v 7:00 hod.
a večerní mše sv. bude **jen v sobotu
s nedělní platností.**

Nahlášené mše sv. ve všední dny během prázdnin budou slouženy ráno. Příležitost večerních mší sv. bude přes prázdniny v kostele v Komíně, a to vždy v 18:00 hodin.

Den farnosti

23. května jsme společně oslavili den naší žabovřeské farnosti. Svatý Pavel nám ve svém jubilejním roce zajistil opět skvělé počasí a program byl tradičně nabitý. Mši svatou letos celebroidl provinciál salesiánů P. František Blaha, který si nachystal kázání jak jinak než na téma výročí 70 let salesiánů v Čechách. Zavzpomínal na vznik oratoře, pátera Lepaříka, jaké štěstí máme, že v Židenicích tehdy chtěli za zamýšleným kostelem jenom park, kdežto my Žabiňáci, co se rádi proskočíme, jsme kývli na výstavbu oratoře a tudíž můžeme letos těch 70 let oslavit spolem.

Otec Blaha nám také kladl na srdce, že Panna Marie je naše matka, tak ať na to nezapomínáme. Poznali jsme nového sympatického salesiána, který nás pozval na svou primici, kdo dával pozor, ten si jistě zapamatoval jeho jméno a datum té slávy. Srdce plesalo nejen při pohledu na P. Blahu, ale i na bohatou pivoňkovou květinovou výzdobu, za což patří dík neúnavné Pavle. Po mši svaté jsme se vydali za nosem, který šel za řízkovou vůní, prošli okolo výstavy překvapivě věnované historii salesiánů a již kvapili ku stanu.

Kdo nepopilil, na toho zbyl párek, kdo chtěl vyžrát na spolubratry a napřed svlažit v horkém dni hrdlo, na toho se vegetariánsky zazubil těstovinový salát, ale zase ho mohl vítězoslavně zalít kofolou. Už vloni jsem apelovala na umdlévající cukrářské síly, letos stav dozrál alarmující podoby. Musíme to napřesrok napravit, kdo nenapekl, ať si šáhne do svědomí a k jaru začne chystat formu na bábovku.

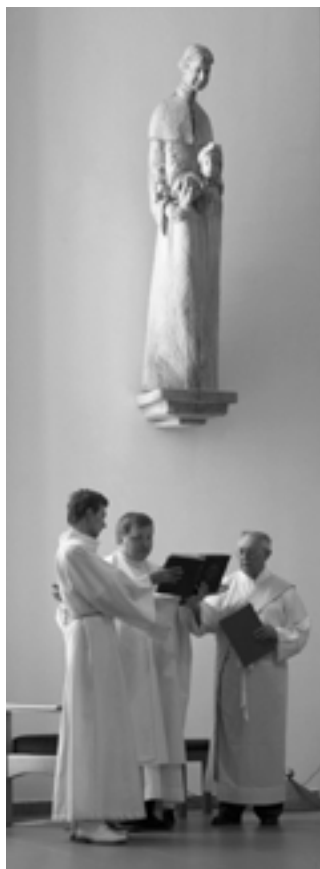
Milým hostem byl vloni Majo Mihulec, letos mezi nás zavítal František Vavruša, který teď dlí v Líšni. Budou tam stavět hřiště a mnoho jiných novinek, z Líšně mezi nás zavítali i manželé, kteří nás lákali mezi salesiánské spolupracovníky. Schola pěla, dětátka měla program citlivě umístěný desítky metrů od rodičů, aby si všichni oddechli. Nádherně nám na cimbál zahráli manželé Štruncovi z Cimbál Classic, taktéž z Líšně, kdo by to byl řekl, že to na druhém břehu tak tepe. Oko se mohlo potěšit výstavou barevných obrazů, dobrý skutek pro Charitu jsme vykonali zakoupením ikony.

Otec Blaha nás rozesmál vtipy a pověděl, jak se mu daří (dobře), lépe stepačky ukázaly nejen kotníky. A pak jsme sklonili hlavy, na které se sneslo požehnání od P. Josefa a den pomalu končil. Opětovné díky všem, kteří jakkoliv pomohli. Těším se na příští rok a nezapomeňme drahé sestry a bratři na ty kvasnice!

text: Milena Alday Delgado

foto: Petr Polanský

První sv. přijímání

V neděli 10. května jsme prožili s třinácti dětmi jejich první přijetí Krista ve svátosti eucharistie. Této události předcházela dlouhá příprava: děti se pod vedením otce Josefa a sestry Míly scházely jednou týdně několik měsíců a prostřednictvím vybraných textů z Písma svatého si mohly uvědomit své místo ve společenství rodiny i církve, důležitost a váhu odpuštění i svoje vnitřní bohatství, které může přinést několikanásobný užitek podobně jako pšeničné zrno... Pochopení mnohých témat bylo usnadněno aktivní tvořivou účastí dětí samotných.

Příprava směřovala také k přijetí první svátosti smíření. Touto slavností, která byla zakončená společnou hostinou lásky – agapé ve farním sále, nás provázel obraz sluncem prozářeného domu, do něhož může vstoupit každá čistá duše.

Přejme tedy dětem, aby poslouchaly hlas svědomí a rády přijímaly pozvání našeho Pána ke společnému stolu při slavení eucharistie.

text: Majka Čermáková

foto: Petr Polanský

Svátost křesťanské dospělosti – biřmování

Je vždy vzácnou událostí, když může farnost ve svém středu přivítat svého pastýře. I naše farnost se letos dočkala a po létech k nám opět zavítal otec biskup. Nebyl zde náhodou, ale přišel, aby s námi společně slavil mši svatou a uvedl 27 mladých lidí do křesťanské dospělosti. Od první chvíle bylo cítit, že se u nás otec Vojtěch cítí jako mezi svými. Jeho laskavý humor, lidskost, ale i hloubka jeho slov nemohla nechat nikoho vlažným. Hlavně jeho výzva „budte vždy Kristovi“ patřila nejen biřmovancům, ale věřím, že se dotkla srdce každého z nás.

Otec biskup si tentokrát našťěstí místo biřmovanců přezkoušel našeho faráře otce Josefa, který obstál na výbornou, takže vše dobře dopadlo. Na závěr zazpívali sami biřmovanci otci biskupovi píseň, kterou si pro něj připravili. Po závěrečném požehnání jsme odcházeli s nadějí, že naše víra v Ježíše Krista bude žít dál i v těchto mladých srdcích.

text: Majka Čermáková

Na svátost křesťanské dospělosti nás od začátku svědomitě připravovali pan farář P. Josef Daněk, P. Josef Klinkovský a sestra Míla Čermáková. Setkání se konala vždy jednou za týden. Byly zde probírány otázky ohledně víry v Boha v našem životě, dále ohledně našich postojů, morálních hodnot a vztahů. Naučili jsme se také pracovat s Biblí a čerpat z ní. Vždy nám byl ponechán prostor pro naše dotazy.

Vtipnou a zajímavou částí jednotlivých setkání byly hry napomáhající nám v právě probíraných tématech. Nedílnou součástí přípravy se staly víkendovky a duchovní obnovy strávené v Čučicích a v Dolanech u Olomouce, kde jsme se učili nejen pracovat v týmu, ale měli jsme také příležitost prohloubit svou víru v Boha, což se osvědčilo při hře v lese během vichřice Emma nebo při brodění řeky Oslavy.

Čas nám rychle utekl a přišel náš velký den. 23. dubna na svátek sv. Vojtěcha se sešlo v našem kostele 27 biřmovanců radostně očekávající přijetí darů Ducha Svatého. Otec biskup nás ze začátku trochu postrašil, že si nás přezkouší hledáním v Bibli – to v nás pěkně hrklo, když se jáhen pro ni vypravil – nakonec se ale pouze ptal P. Josefa na naši přípravu. Seřadili jsme se doprostřed kostela. Po udělení svátosti biřmování řekl otec biskup každému zvlášť něco osobního ze života námi vybraného patrona a povzbudil nás milými slovy. Naštěstí tím pro nás nic neskončilo. Setkáváme se dál, teď už jako spolčo.

text: Pavel F. a Veronika V.

foto: Petr Polanský

Na začátku byla naše touha být Bohu blízko a prosit ho společně s ostatními lidmi o nové naplnění Duchem svatým jako o biblických letnicích – o nové působení Božího Ducha v našich rodinách, vztazích, naší práci, zkrátka v celém našem životě.

Je to už pět let, co se u nás doma sešel tým lidí, aby dal „dohromady“ 1. novénu k Duchu svatému. Modlili jsme se za Boží vedení, společně jsme se domluvili na programu, rozdělili si úkoly – ty se postaráš o muziku, vy tři o moderování a vyučování, ty budeš uvádět modlitbu a hlídat čas, vy se postaráte o slovíčka na slavnostní sobotní večer, atd.

Našemu 1. synovi byl tenkrát zrovna rok, a tak se mi vybavuje, jak jsme s manželem mezi přebalování, uspávání, kašičkami a kojením (to jediné jsem musela zastat pouze já) studovali a sepisovali vyučování o Duchu svatém a jeho působení v církvi.

Jelikož jsme na synka tenkrát neměli hlídání, tak to byl dost hektický, ale taky hodně požehnaný čas. To, že se spolu modlíme vlastními slovy a mluvíme o Duchu svatém a jeho darech, nebylo pro nás doma nic nového, naopak, bylo to úplně normální.

Jenže zodpovědnost za jednotlivá vyučování od nás žádala značně časově náročnou přípravu, díky které jsme začali prožívat pro nás známé věci tak nějak nově. Jako žena bych to přirovnala k vůni čerstvě vypraného a vyžehleného prádla. Hodně nás to s manželem spojilo a stalo se nám to občerstvujícím ovocem 1. novény k Duchu svatému. Jak léta běžela, přijali jsme díky Šlachtovým práci na novéně za svou. Jsem za tuto možnost služby opravdu věčná. Dodnes vzpomínám na svědectví některých lidí o jejich vztahu s Bohem, o jejich prohrách i o tom, jak se zase s Boží pomocí zvedli, o jejich vytrvalosti, důvěře a Boží lásce k nim. Díky za to. Díky taky všem účastníkům, kteří s námi během let tvořili na novénách společenství.

Pán opravdu působil – vždycky jsme se během novény tak sblížili a povzbuzovali se. Děkuju Pánu Bohu za všechny vyslyšené modlitby, ze kterých se můžeme radovat. Taky cítím vděčnost Bohu za to, že posílá nové dělníky na své žně. Jelikož naše rodina zrovna dobudovává rodinné hnízdo, neměli jsme už kapacitu na vedení novény. Modlili jsme se za to – a nabídli se Ohřálovi a Pavel Hranáč, a taky nesmím opomenout muzikanty. Měla jsem z toho velkou radost! Na novéně jsem letos mohla být aspoň dvakrát a bylo mi uprostřed těch modliteb a svědectví dobře.

Duchu svatý, díky!

Láska

Když jsem měl dar prorocký,
rozuměl jsem tajemství, ano,
a ozářil jsem tak velkou víru,
když jsem měl tak velkou víru,
že bych hory přeměnil,
ale lásku bych neměl,
nic jsem.

(kor 13,2)

text: Zdeňka Wajdová

foto: Petr Polanský

Pro předprázdninové popovídání jsme oslovili naši milou salesiánku Majku Tkadlecovou. Tento rozhovor bude lehce bilanční, protože Majka byla na počátku tohoto roku zvolena novou představenou salesiánek České republiky a Litvy. Odchází tudíž na následujících 6 let za novými úkoly do Prahy-Kobylis, kde mají salesiánky svůj hlavní štáb. K rozhovoru jsme se setkaly až v noci, uvařily si krupičnou kaši dle návodu na obalu, jsme přeci jen spíš kuchařky-teoretičky, Majka vyřídila krátký hodinový telefonát a daly jsme se do toho.

Jaké jsou tvé dojmy ze zvolení představenou salesiánek?

To už je celkem dávno. První rozhodnutí padlo v únoru, v březnu se to zveřejnilo. Trošku jsem to mohla tušit, představenou se může stát každá ze salesiánek. Některé spolu-sestry mi také říkaly, že napsaly mé jméno do návrhu. Ale přeci jen, když si mě zavolala hlavní představená, tak mě polil pot. Začaly mě samozřejmě okamžitě napadat důvody, proč by to nešlo. Ale už jednou jsem řekla Pánu své Ano a cítím, že tohle je další naplnění tohoto Ano na mé cestě. Teď po čtvrtroce už pomalu začínám do všeho pronikat, vše se tak nějak stává reálnějším. Je to směs věcí pěkných, třeba jak dílo salesiánek roste nebo spolusdílení se sestrami. Ale taky momenty obtížné, problémy některých sester nebo i neznalosti z mé strany, třeba neznalost zákonů. A v neposlední řadě se někdy cítím jednoduše lidsky nedostatečná, že na to nemám, že má víra je slabá.

Jaké je tvé očekávání příštích 6 let, asi budeš často na cestách, že?

Předpokládám, že budu hodně cestovat. Na cestování mám ráda kontakt s novou krajinou, ale zároveň jsem docela usedlá. A taky mám trochu obavy z letadla, ještě nikdy jsem neletěla. Vráťím se také zpátky do Prahy a čeká mě i objížďení všech našich komunit, což zahrnuje i Litvu, která spadá pod naši vizitatorii, tam teď budeme zakládat druhou komunitu. V ČR nás je celkem 33 salesiánky v 6 komunitách, na Litvě 7 salesiánek. Budu se snažit naslouchat lidem a taky být ve spojení s naším centrem v Římě.

Ted', když z Brna zase odcházíš, jaký k němu máš vlastně vztah?

Je moc fajn, pro mě je to tu domov. V Brně jsem začínala aspirantát v 90. letech, pak jsem zde 3 roky působila a pak se sem po 9 letech strávených v dalších našich komunitách zase vrátila. Když tak někdy jdeme po těch našich Maničkách v hábitech, tak nás lidi, co sedí na zahrádce u hospody, se zájmem sledují... Zde v Brně je spolupráce salesiánek a salesiánů moc pěkná, jsme opravdu bratři a sestry. Když jsem působila v Ostravě, tak jsme tehdy 5 měsíců – zatímco se rekonstruoval náš dům – bydlely se salesiány v jejich komunitě a jeden z nich na závěrečném rozloučení prohlásil: „Nic na plat, mužský a ženský element se doplňují!“

Působila jsi v Praze, Brně a Ostravě, jak bys tato místa srovnala?

Brno je domovem. Ostrava pro mě byla úplně neznámé město, na začátku to bylo docela těžké, ale nakonec se mi odtam neodjíždělo snadno. Máme tam svoji oratoř, chodí do ní zejména sociálně chudé děti, mnoho z nich má nezaměstnané rodiče. V Praze se mimo malé rodinné oratoře věnujeme školskému vzdělávání, máme tam Dívčí katolickou střední školu, školku a internát. Na škole jsem učila náboženství a psaní na stroji, pak jsem pracovala i ve školce. Tam mi došlo, že i pro práci „jen“ ve školce je zapotřebí specializovaného vzdělání. Myslím si, že obecně je práce učitelek v mateřských školách hluboce nedocenená. Ta práce není jen o tom hlídat děti, tam se učí celý základ pro život. Jednání s druhými lidmi – jak třeba odpouštět, ale až po kulturu stolování, úplně všechno. I z hlediska víry, jak prožívat církevní rok, jak dětem přiblížit víru v Boha.

Pořád tě baví být salesiánkou?

Kdybych se měla rozhodovat, tak bych se jí zase chtěla stát. Cítím to tak, že jsem byla vybraná. Od 14 let jsme jezdily ke „křížovkám“ do Bílé Vody, ale pro takové povolání jsem se cítila nedokonalá. Zнала jsem salesiány a ještě před tím, než jsem poznala být jen jednu salesiánku, tak jsem se rozhodla jí být :). Tehdy mě naplnila veliká radost a pokoj. Přidala jsem se k salesiánským spolupracovníkům, kterých je na Vsetínsku mnoho a v roce 1992 jsem napsala salesiánkám. Když se podívám na svůj život, vidím, jak mne Bůh miluje, jaký mi dal dar života.

Jistě nejsem první, kdo se tě na to ptá, ale není ti někdy líto, že jsi nezaložila vlastní rodinu?

Když vidím pěkné rodinky, tak mě to samozřejmě taky napadne, ale cítím, že jsem byla stvořena pro větší rozměr, pro víc lidí. Když jsem poznala Pána, pocítila jsem, že tu lásku chci předávat dál, že rodina by pro mne byla vlastně takový malý uzavřený prostor.

Ctihodná sestro, dejte nám příklad živé víry!

Ted' je to bída, dneska jsem se třeba ještě nepomodlila nešpory... Pravidelně máme jednu ročně exercicie, na které se vždycky těším, to je takové velké nakopnutí. Každý den chodíme na mši svatou, na které se snažím prožívat, že tam jsem, být opravdu vědomě přítomná. Pomáhá pravidelná svátost smíření, přečíst si někdy knížku. Ted' se mi třeba líbila kniha Josefa Mauredera „Zralost není luxus“, která je o tom, jak žít život naplno. A taky doporučuju „Duchovní cvičení“ od Josefa Augustyna, která teď právě čtu.

Máš ještě jiné volnočasové radosti?

Zrovna uvažuji o tom, jestli nějaký volný čas vůbec mám... Ráda se projdu do přírody, poslechnu si klasickou hudbu nebo cimbálovku. Dřív jsem taky jezdila na kole, ale teď na to není čas.

Kdy se za námi zase chystáš?

Přijedu určitě na návštěvu svatého Otce a pak asi 8. prosince, kdy bude vyvrcholení oslav salesiánů, to rozhodně nechci zmeškat.

Máš nějaké své pionýrské heslo, které tě doprovází životem?

Mám své osobní moto, o kterém jsem nedávno hovořila na Dnech salesiánské spirituality, které se konají každé dva roky: „Kdo chce dojít k prameni, musí jít proti proudu.“ Chápu to tak, že k životu patří i mnohá protivenství, ale jestliže máš před sebou ten správný cíl, tak k němu pevně kráčíš skrze všechny obtíže.

Miminko zakňouralo hlady a rozhovoru byl konec. Proto se až někdy v budoucnu dozvíte další četné historky ze života Majky, o tom, jak pracovala jako poštačka, jaké je to vyrůstat v početné rodině u česko-slovenských hranic nebo jak těžké je to někdy pro rodiče smířit se s tím, že z dcery bude řeholní sestra. Děkuji Majce za rozhovor a přeji jí nejen do následujících 6 let mnoho darů Ducha svatého.

rozhovor připravila:
Milena Alday Delgado

Dovolená

Milý deníčku!

Ještě odsloužím mši a začíná mi dovolená. Nejvyšší čas. Na pohřbu jsem vyličil, jak zesnulý pán vedl příkladný život a jak nám bude chybět. Pozůstali na mě tak divně koukali, až mi postupně došlo, že vlastně pohřbívám jednu naši farnici. Ostuda jako řemen.

Milý deníčku,

už jsem na místě a můžu ti říct – je tu ráj. Chata je na konci osady, žádní katolíci, žádné telefony, absolutní klid. Konečně si odpočinu. A je to tady. Tušil jsem to. Byl jsem na houbách a náhodou jsem objevil stanový tábor. Křesťanský. Pařez jako obětní stůl, vriskající děti, no prostě hrůza. Ale zachovávám klid. Jsem v civilu, nemůžou mě poznat.

Poznali mě. I když nechápu jak, měl jsem jen triko a kratásy. To je můj konec. Večer mám navíc přijít na burta. Ještě to tak. Nikam nejdu!

Deníčku,

odpusť, že jsem tak dlouho nepsal. Vyřezával jsem totém, hrál bojovku, organizoval závod, sloužil mše na voru, prostě vůbec jsem neměl čas. Zítřka už jedu zpátky do farnosti. Víš, to ti byla tak skvělá dovolená!

Z knihy: S čerty v zádech a anděly po boku

autor: Antonín Randa,

Připravil: Jan Šlachta

Je jeden z těch všedních pátečních večerů, kdy má každý z rodiny něco na práci. Dvě dospívající děti spolu s devítiletým bratrem jdou na fotbalový zápas středoškolského klubu, táta večer odchází na bowling a maminka musí do kostela pomoci s přípravou dekorací na dívčí slavnost, která se bude konat následující večer. V půl sedmé, hned po večeři, se všichni rozprchnou z domu a zamíří za svými zájmy...

Zhruba o tři hodiny později maminka zatáčí autem na příjezdovou cestu k domu. Je naprosto vyčerpaná. Byl to pro ni dlouhý den a netouží po ničem jiném než se svalit do postele. Ale nejdřív se možná bude muset trochu odreagovat ve vaně s příjemně teplou vodou a koupelnovou pěnou. A pak, když zhasne světla a vypne motor, jí náhle bleskne hlavou: Ještě nádobí! Neměla čas po večeři uklidit a umýt nádobí. I celá kuchyň si zaslouží pořádný úklid.

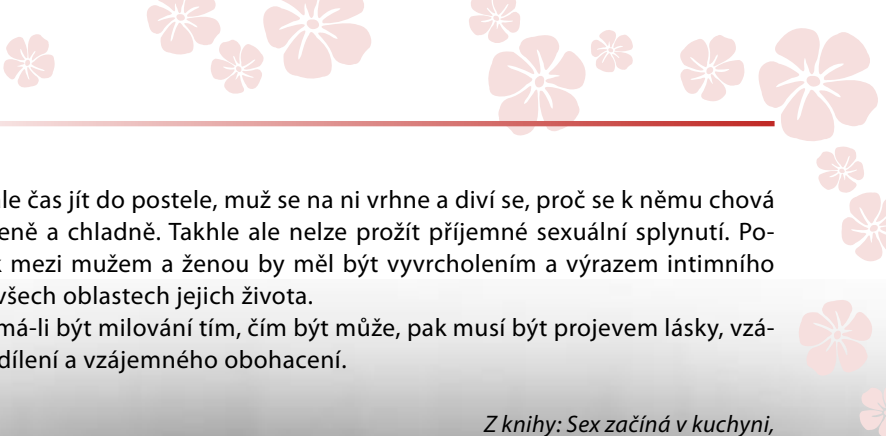
Chvilí koketuje s myšlenkou, že by to nechala na ráno, ale hned ji zavrhne. Tak takhle dopadají její plány s horkou lázní plnou voňavé koupelnové pěny. Vyjde po schodech nahoru, odemkne vstupní dveře, odhodí kabelku na poličku v hale a zamíří přímo do kuchyně. Nejlepší bude vrhnout se na to hned.

Na prahu kuchyně její kroky zmrází nečekaná scéna – dívá se na dokonale uklizenou a naleštěnou kuchyň. V první chvíli ji napadne, že snad musela omylem vejít do sousedova domu. Ale když vyjde ven, zkontroluje číslo domu... není pochyb, že je u sebe doma.

Dovnitř se vrátí právě včas, aby zastihla manžela, jak v prádelně věší mokré utěrky na nádobí. A teď vám něco řeknu: možná má ten chlap pleš na temeni hlavy, možná mu pupek visí přes opasek – jen tak trošku – a možná vzbuzuje dojem, že si usilovně pěstuje druhou bradu. Jenže tenhle chlapík pro svou manželku nikdy nebyl přitažlivý jako teď.

A právě to mám na mysli, když říkám, že sex začíná v kuchyni. Příliš mnoho lidí, obzvláště ti z nás, kteří měli to štěstí, že se narodili jako muži, má zřejmě dojem, že sex začíná a končí v ložnici. Někteří muži celý večer mrmlají a nadávají a o svou manželku neprojeví sebemenší zájem.

Když se žena svého muže zeptá, jestli mu chutnala večeře, zachrochtá jakousi nesrozumitelnou odpověď. Ona mu poví o nějaké důležité události, která se jí během dne přihodila a dostane se jí dalšího zabručení. Pak se pokouší mluvit s ním o něčem hezkém a příjemném, co řeklo nebo udělalo jedno z jejich dětí, a dočká se třetího zabrblání. A pak už se o žádnou komunikaci nepokouší.

Když je ale čas jít do postele, muž se na ni vrhne a diví se, proč se k němu chová tak odměřeně a chladně. Takhle ale nelze prožít příjemné sexuální splynutí. Pohlavní styk mezi mužem a ženou by měl být vyvrcholením a výrazem intimního vztahu ve všech oblastech jejich života.

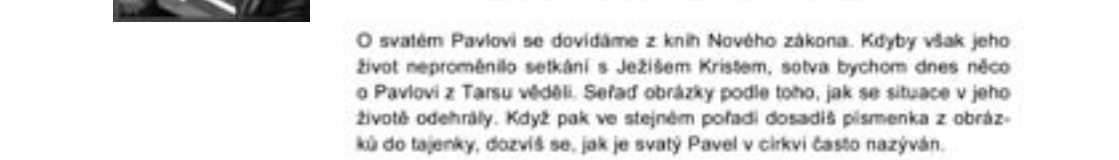
Protože má-li být milování tím, čím být může, pak musí být projevem lásky, vzájemného sdílení a vzájemného obohacení.

Z knihy: Sex začíná v kuchyni,

autor: Kevin Leman

Připravil: Jan Šlachta

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----

TAJENKA:

Svatý Pavel je

Připravili: Petr a Zdeňka Wajdovi

UNIVERZITA TŘETÍHO VĚKU

Kurz Živá teologie – spirituální dimenze člověka

Masarykova univerzita, Biskupství brněnské a Občanské sdružení Hippokrates se již čtvrtým rokem podílejí na pořádání kurzu **Živá teologie** – Spirituální dimenze člověka, který probíhá v rámci **Univerzity třetího věku**. V kurzu hovoří především vysokoškolské učitelé Masarykovy univerzity a Cyrilometodějské teologické fakulty UP v Olomouci. Mezi přednášející ovšem patří také např. brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle, fyzik a astronom RNDr. Jiří Grygar, CSc. a ředitel Radia Proglas Mgr. Martin Holík.

Jde o tříleté vzdělávání umožňující hlubší poznání pravd z oblasti teologie a náboženství. Je určeno zejména pro osoby důchodového věku, kteří mají alespoň středoškolské vzdělání, obě podmínky však mohou být vážným zájemcům prominuty. Přednášky se konají jednou za dva týdny vždy v pátek odpoledne v centru Brna. Výuka je bezplatná, Masarykově univerzitě je však třeba uhradit zápisné ve výši 600 Kč.

Kurz bude zahájen v září 2009, vzhledem k omezenému počtu míst je však třeba přihlásit se k účasti co nejdříve: nejlépe emailem na adrese **bioetika@bioetika.cz**, případně dopisem zaslaným na adresu Občanské sdružení Hippokrates, Míčkova 59, 614 00 Brno. Program kurzu a další informace jsou k dispozici na **www.bioetika.cz**.

Milí čtenáři,

nedávno se na společenství seniorů v naší farnosti Jarmila Marečková podělila s textem, jak lze prožít stáří, který je pro ni oslovující. Ve zkrácené podobě ho přinášíme.

Stáří má svá úskalí i pozitiva. Podle německého teologa Balinga se podobá závěru výstupu na vysokou horu. „Čím výše vystoupíme, tím jsme unavenější a tím hůř se nám dýchá, ale o to větší rozhled získáváme.“ Ve stáří může člověk lépe hodnotit svůj život, vidět věci nově. Je důležité, aby člověk uměl stáří vnitřně přijmout. Není to snadné, ale je potřeba o to poctivě usilovat.

Stáří je doba, kdy ještě můžeme, ale málo musíme. Už nejsme zatíženi povinnostmi v zaměstnání, své dny si utváříme sami. Máme více času k přemýšlení. Snažme se usilovat o to, abychom tento čas, který nám Bůh dopřává, prožívali smysluplně a pozeňnaně. Zaměřme se na to, co je podstatné, na kvalitu života.

Jádrem života staršího člověka by podle jiného německého teologa Breitingera měla být modlitba. Má být pro nás stejně nutná jako dýchání. Říká se, že nebe se otevírá tomu, kdo se modlí. Ve stáří máme více času na modlitbu, máme příležitost jít na mši svatou i ve všední den. Boží požehnání a ochranu vyprošujeme nejen sobě, ale svým dětem, vnoučatům, prosíme i za naše přátele, příbuzné, známé.

Ve stáří už bychom měli vědět, že mít v životě úspěch a naplnit svůj život jsou dvě zcela rozdílné věci. Nikdy nezapomeňme, že život žitý s Bohem není nikdy promarněn, je to život naplněný. Usilujme každodenně o osobní, důvěrný vztah s Bohem!

Nikdo se ve stáří nevyhne samotě. Proto udržujeme kontakty s druhými lidmi, mějme zájem setkávat se, jak se to uskutečňuje v naší oratoři. Papež Jan Pavel II. řekl: „Jsi sám? Navštiv někoho, kdo je ještě víc sám než Ty.“ Kdo má víru, není nikdy sám. V tomto jsme jako křesťané ve výhodě – nejsme sami, je tu Bůh. Apoštol Pavel v listě Židům 13,5 připomíná Ježíšova slova: „Nikdy tě neopustím, nikdy tě nenechám bez pomoci.“ To si zapamatujme a v těžkých chvílích připomínejme.

Stáří je spojené i s nemocemi. Nikomu se nevyhnou. Jak se však s nimi vyrovnat? Utrpení je tajemstvím lidského života. Breitinger říká, že když onemocníme, máme se pokusit udělat všechno pro uzdravení. Ne se pasivně odevzdat, ale i v modlitbě prosit, aby byla nemoc překonána správnou diagnózou a léky. Až když vyčerpáme všechny možnosti, máme situaci přijmout, nést kříž a prosit Boha o sílu. Můžeme se tak stát příkladem pro rodinu, podobně jako jím byl papež Jana Pavla II. pro svět. S útrapami stáří je obtížné udržet si pozitivní myšlení. Soustředme se na to. Podobně ve vztazích bychom se neměli rozčilovat, ale řešit problémy s nadhledem, nebrat vše také vážně, umět se vcítit do situace druhých, postupně se zbavovat všeho nepotřebného. V tomto věku bychom měli vědět, jak je všechno pomíjející.

Podle způsobu života seniorů rozlišuje Breitinger úspěšné stáří a neúspěšné stáří. Lidé v první skupině jsou velmi aktivní, čtou, pěstují své záliby, jsou zvědaví, otevření k novým věcem, umí začínat stále znovu. Do druhé skupiny patří lidé netrpělí, zasmušilí, stále si

na něco stěžující, snadno se zlobící a mající špatnou náladu. To vše jim ubírá sil. Jistě chceme patřit k těm úspěšným. Je potřeba se o to denně snažit a poctivě usilovat. Apoštol Jakub ve svém listě 5,14 říká: „Vede se někomu z vás špatně? Ať se modlí!“ Mnoho lidí pochybuje o své hodnotě, zvláště, když se v životě dopustí chyby. Naše cena není ale závislá na tom, co o nás říkají druzí. Naše hodnota spočívá v našem původu – vyšli jsme z Boha. Bůh nás stvořil jako svobodné bytosti a ke svému obrazu. Měli bychom se stále víc stávat sami sebou, rozvíjet hřivny, které Bůh do nás vložil. „Hledejte nejprve Boží království, to ostatní vám bude přidáno.“ Boží lásku nejlépe vnímá a přijímá ten, kdo sám Boha miluje.

Na závěr přednášky paní Marečková vypsala úkoly seniorů, jichž se text dotýká:

- 1. Být srozuměn s tím, že mi budou ubývat síly a budu čím dál víc závislý na druhých.*
- 2. Nebýt připoután k vnějším věcem, umět se jich vzdát.*
- 3. Včas si napsat závěť, co lze udělat předem, si zorganizovat.*
- 4. Předat víru svým dětem a vnoučatům, především svým životem, trpělivostí, modlitbou.*
- 5. Je dobré pamatovat na humor a úsměv. Slovo starost je totožné se starobou.*

Starosti nám ničí zdraví, přidávají roky, vrásky. Pán Ježíš nám tolikrát řekl.

Neboj se, jsem s tebou. V žalmu čteme: „Vlož svou starost na Pána.“ Snažme se být prozíraví, moudří. Nezapomeňme děkovat Bohu, žijme v jeho blízkosti a v přátelství s ním. Život je bez Boha prázdný. Za něho neexistuje žádná adekvátní náhrada.

text: Lucie Kučerová

Přetahování se s Hospodinem...

Hned v úvodu je třeba zmínit, že nejsem ani z věřící rodiny, ani klasický konvertita, ale něco mezi. Díky tomu, že pocházím z Moravy, byly tradice zaručeny některé kroky víry v mém životě. Jako malé mimino mě rodiče přinesli ke křtu, a tím hodili pomyslné lano Hospodinu k hledání a ztracení mě. První roky života plynuly v pohodě, až přišla druhá třída na ZŠ. K ní patří povinná výzbroj do života – první svatě přijímání. Povinnosti se mají plnit, proto jsem začala chodit do náboženství a taky do kostela. Má představa Boha byla totožná s jeho vyobrazením nad hlavním oltářem. Chladná socha bez života shlízející přísně z vrchu na nás dole. Modlitba Otče náš, Zdrávas Maria bylo pro mě to, co potřeboval ode mě Bůh slyšet a po jejich odříkání jsem byla v suchu. Ale ouha, na tahu s lanem byl Hospodin – sbírání razítek za účast na mši, laskavost pana faráře a docela hezcí ministranti v presbytáři způsobili, že jsem to hned po splnění své povinnosti nezabalila, ale pokračovala dál.

MLádež mě, o dost mladší než byli oni, pozvala k sobě do společenství. To byl další krok v životě víry a modlitby – nadchli mě pro modlitbu breviáře, které jsem moc nerozuměla, ale to nebylo podstatné. Oslovili mě hlavně spontánní přímluvy. Nikdy mě nenapadlo, že se dá s Bohem takto mluvit... a doma jsem hned sdělovala nový objev. O tuto novinku jsme rozšířili i naše rodinné pokusy o modlitbu.

Přišla puberta a s ní vzdor. Proti všemu a všem včetně Boha. Teď jsem konečně na tahu lanem já. Namyslela jsem si, že se budu modlit za obrácení jednoho motocyklového závodníka – v té době mistra světa, a pokud se neobráť, než dostanu občanku, bude na čase rozloučit se s kostelem a vším kolem. Stalo se, dřív než byla občanka hotová, že novinový článek hlásal ukončení kariéry tohoto muže, protože pochopil nesmyslný způsob svého života... Pro mě byla tato zpráva šokem. To co jsem považovala za výhru, se stalo zdánlivou prohrou. Odměnou bylo poznání, že Bohu na mně záleží, vždyť tuto prosbu vzal vážně a s ní bere vážně i mě. Začala jsem uvažovat, jak na toto gesto odpovědět a jak i já mohu brát Hospodina vážně. Následovaly pomalé krůčky a kroky – katechetický kurz, čtení z Písma svatého, kde jsem objevila spoustu podobných příběhů s hledáním a ztracením se Hospodinu (Iz, Oz, Pís) jako je ten můj.

Postupně, někdy i docela bolestně (širší rodina i spolužáci a známí zůstali nevěřící a některé věci nedokázali pochopit a přijmout) rostlo a dozrávalo mé povolání. Začínala jsem si uvědomovat, že ani tak nejde o to, se s Hospodinem přetahovat, jako spíš táhnout za jeden provaz. Tak jsem tam, kde jsem. Stát za Ním a společně táhnout k plnému a radostnému životu všechny ty hledající, bloudící a vlastně i sebe navzájem, to je to, co přeji sobě i každému z nás.

text: Míla Čermáková

Jak to chodí v oratoři

Zdá se mi, že uběhlo pár dní od chvíle, kdy jsem poprvé svedla tuhý boj s touto tajemnou rubrikou, a hle, už je tu zase. Tři měsíce mého mladého života odnesl někam proud času a už se na mě opět vyzývavě šklebí Okénko do střediska. Nu dobrá, tentokrát nehodlám zbaběle kličkovat, raději volně navážu na minulý článek a můžeme se vydat na další exkurzi. Nabízí se hned tři možné „výlety“, a to jsou jednotlivé sekce střediska – Otevřený klub (Oratoř), Klub maminek a Kroužky. Pokud bychom volili podle počtu návštěvníků, budou hlavními favority Kroužky (804 dětí) a Klub maminek (306 maminek a 501 dětí), pro dnešek mě ale nejvíc láká popelka Oratoř („pouhých“ 284 dětí a mladých), nejspíše proto, že v této sekci pracuji a mému srdci je tudíž nejbližší.

Oratoř, orc, orec, klub... tak, i všelijak jinak nazývají zaměstnanci a návštěvníci program, který probíhá každý den s výjimkou soboty a který je určen dětem a mladým od 6 do 26 let (tedy popravdě řečeno, někteří tak nazývají i celé středisko, což je poněkud matoucí, budiž tedy jasně řečeno, že tento termín by měl zůstat vyhrazen naší drahé sekci a činnosti, kterou se zabývá). Asi by se nyní slušelo napsat něco o jeho náplni a o tom, co vlastně tímto programem sledujeme a jakým způsobem jej realizujeme, ale nemám v této chvíli chuť pouštět se do dlouhých teoretických výkladů. Pojdte raději se mnou, můžete se dívat, jak to v oratoři chodí a myslím, že většinu pochopíte sami...

Jsou dvě hodiny odpoledne. Přicházím do prázdné herny, vracím se pro klíče od baru, které vždycky zapomenou vzít z kanceláře zaměstnanců, a snažím se „zprovoznit místnost“ – v zadní herně posunu alespoň jedno kalčo tak, abych na něj skrz dveře viděla i od baru a pustím nějaké CD, aby bylo vidět (a slyšet), že oratoř už dnes opět funguje. Sedím za barem a pohledem přejíždím prázdnou místnost. Ještě je hodně brzy, děcka chodí ze školy až později, a tak využívám čas na dodělání restů a nejrůznější přípravy. Ale pozor, v místnosti se ozývají první nesmělé krůčky a zpod baru se na mě plaše upírají dvě modré oči. „Ahoj, ty si chceš něco koupit, vid?“ oslovím stydlivou holčičku, kterou dnes v oratoři potkávám poprvé. „Dobrý den, jednu tatranku prosím.“ Vysvětluju stydlivé holčičce, že mi klidně může tykat a říkat mi jménem, plaše přikyvuje, potom klade na barový stůl 8 Kč a s nesmělým „Nashledanou.“ mizí z mého zorného pole.

Odevzdaně znovu dosednu na židli a přemýšlím o stydlivých holčičkách a chlapečcích, kteří se tu takto čas od času z hlubin střediska (resp. nejrůznějších kroužků) vynoří, aby v nich se zakoupenou tatrankou opět zmizeli, a o nabízeném tykání, které se poněkud minulo účinkem. Po několika letech strávených v oratoři se z něj v mém případě vyvinula jakási úchylka, nabízím totiž tykání i zcela neznámým holčičkám a chlapečkům, které na nejrůznějších místech potkávám, a které už pravděpodobně v životě neuvidím. Nemohu si ale pomoci, je to jakýsi podmíněný reflex, který ve mně oslovení „Dobrý den.“ vyvolá dříve, než stihnu situaci racionálně zhodnotit...

Z úvah mě vytrhává dvojice maminek, které si na bar přišly koupit něco k pití či k zakousnutí a které se poté usadí u stolů v herně. Pravděpodobně zde očekávají své ratolesti, které zřejmě v některém ze 104 kroužků pilně pracují na svém osobním rozvoji (což se vzápětí potvrdí, když se ratolesti dostaví, vyžádají si nákup gumové myši či křupek na baru a společně odejdou domů). Naštěstí tato situace netrvá dlouho a herna se rychle začíná plnit. „Zdár, ne?“ zahuláká na mě trojice holek, která přichází do herny a vzápětí se uvelebují na barových židličkách. Sama pro sebe těmto dvanácti- a třináctiletým ještě říkám děti, velmi dobře si ovšem uvědomuji jejich občas téměř křečovitou snahu dětmi nebýt (či spíše nedat najevo, že jimi jsou). Škoda... – vši té snahy předběhnout čas, toho strachu, aby něco v životě nepromeškaly, i masek na tváři. A to jsou přitom zatím bezproblémové děti. Právě u takových ale vnímám nejsilněji důležitost preventivního přístupu. Moc bych jim přála, aby následující roky nestrávily pouze na povrchní rovině života, ale dokázaly (třeba i s naší pomocí), zajíždět na hlubinu, nalézat v něm smysl (Smysl) i vědomí vlastní hodnoty, která nemá zapotřebí jít s proudem a zoufale se stále znovu přizpůsobovat aktuálnímu trendu doby. Občas se nestačím divit, čím naše „dětí“ žijí, o to úsměvnější jsou však chvíle, kdy jejich propracovaná image dostane trhlunku a navenek najednou vykoukne zcela překvapená dětská dušička...

Chvilí se bavíme o tom, jak jde život a co je nového, když se ozývá další halas a do místnosti vtrhne dvojice animátorů, která přichází vypomoci v dnešní oratoři. Jsem nadšena (stejně jako vždycky), protože od této chvíle získává oratoř ten správný spád. Teprve dostatečný počet lidí „na placu“ totiž umožní bližší kontakt s děckama, zapojení se do her s nimi či prostě jen osobní rozhovor někde venku na lavičce. Ve chvíli, kdy zaměstnanecký tým na daný den čítá 3–4 zaměstnance (z nichž 1 je na baru a 1 na půjčovně), je přítomnost každé další ochotné duše výraznou pomocí – a Bohu díky, že počet těchto ochotných duší utěšeně roste a i dnes chovám oprávněnou naději, že další 2 ještě dorazí. Jedna polovina dvojice vyzve trojici holek na kalčo, druhá se rovnou začíná věnovat nově příchozím – zjišťuje, na jakou aktivitu by měly chuť.

Vzápětí se již trousí další skupinky. Parta 4 nepřístupně vypadajících starších kluků, která právě přišla, se sice tváří, že kolem sebe nikoho nevidí, nicméně touha zahrát si kalčo je přinutí zaostřit pohled na bar a poprosit o zapůjčení míčku. Alespoň drobný kontakt, pár vyměněných slov... Celkově vzato nejsou nebezpeční a když má člověk odvalu, může se k nim zkusit přidružit nebo je do něčeho zapojit (fotbal funguje (pokud ho umíte)). Další dvojičky a trojičky se spojenými silami snažíme dát dohromady a navrhnout jim např. společnou stolní hru v herně či aktivitu venku, učí se tak vzájemné toleranci a mohou se mezi sebou více seznámit. Další „dítě“ si zase potřebuje popovídat a vypořádat se nějak se svými problémy (a ty mnohdy nejsou malé), i na to je prostor ve chvíli, kdy dorazí další animátorské posily...

Nu vida, právě můžeme vidět zcela klasický průběh programu. Náplň si totiž určují návštěvníci sami, naším úkolem zde je především být přítomni mezi nimi. Jednoduše

řečeno, oratoř není kroužek s připraveným plánem na danou hodinu a jasným počtem (stejných) dětí, které pravidelně dorazí. Právě naopak. Děti přichází a odchází, kdy chtějí a jak často chtějí, a dělají, na co mají chuť. My se pouze snažíme dobré podporovat, negativní chování korigovat a celkově na ně výchovně působit (což je suchý termín a šťavnatá praxe). Má to své klady i zápory. Na jedné straně je zde větší prostor a volnost pro navazování individuálních vztahů, osobní rozhovory apod., na druhé je působení z naší velmi ztíženo tím, že nikdy nevíme, kdo z dětí dorazí – a to, zda dorazí, je závislé čistě na tom, zda budou mít chuť (a občas možná ještě na počasí, skvrnách na Slunci a konkurenčních nabídkách, které Brno skýtá). Jakákoliv systematická práce je tedy záležitostí dlouhodobá, komplikovaná, občas nevděčná a velmi špatně hodnotitelná.

Ale toto vše k ní patří a já se učím smířovat s tím, že výsledky nemusí být (vidět). Vedoucí kroužků možná mohou na konci roku říci, že zaznamenali u svých svěřenců nějaký posun, efekt své práce. Říci totéž o návštěvnících oratoře už tak snadné není. I ty dosažené „výsledky“ mohou být navíc velmi křehké a pár měsíců na to se může zdát, že celé předcházející úsilí leží v troskách. Snad to ale tak má být. Jen Bůh vidí do srdcí a jen On ví, k čemu je co dobré a jakou stopu naše úsilí zanechalo.

Pevně věřím, že pokud On chce, i naše práce, byť poznamenaná naší vlastní slabostí a nedokonalostí, může být jako semínko, které v duši zůstane, semínko třeba tak malé, že ani není vidět, které však může jednou vyrůst v mohutný strom... My nejsme ti, kdo mu dávají vzrůst, jsme jen nástroj, který si Bůh může použít, chce-li. Jestliže to, co děláme, děláme pro Něj a s Ním, nemusíme se strachovat o „výsledky“, ty už nejsou naše starost. Můžeme Mu jen nabídnout své prázdné ruce, pokorně se radovat z toho, co se Jeho zásluhou daří, a stále znovu v důvěře odevzdávat všechno to, co je těžké, bolestné i zdánlivě beznadějně...

Tak. Blíží se sedmá hodina a oratoř se pomalu vyprazdňuje. Zaměstnanci a animátoři krátce hodnotí průběh uplynulé oratoře a celý den zakončují společnou modlitbou. A pomalu se rozcházejí. Také za sebou zavírám dveře střediska a směřuju domů, snad poprvé se tento den nepohybují poklusem a k tramvaji dokráčím poměrně důstojným krokem. Přemýšlím, jestli bych víc jedla či spala, ale někde vzadu v duši sídlí spokojenost a vděčnost za uplynulý den i radost, že mohu mít na těchto činnostech podíl.

Vydrží mi skoro celou cestu domů, až do chvíle, kdy na stehně nahmatám podezřelý útvar, který značí, že ne všechno je v pořádku. Nádor, který vyrostl v mé kapse, totiž tvarem nápadně připomíná klíč od baru a mně začíná být jasné, že zítřejší služba je s největší pravděpodobností bude na patřičném místě hledat marně. Ještě, že má pan ředitel náhradní...

Za Salesiánské středisko Klára Maliňáková

Katolická charismatická konference

brněnské výstaviště, 8. až 12. července

Konference se letos uskuteční podvacáté, v Brně potřetí za sebou. Program tvoří přednášky, neformální setkání, společná modlitba, adorace a mše. Letos bude na konferenci přednášet známá postava Katolické charismatické obnovy Charles Whitehead z Anglie. Z Čechů vystoupí například kazatel a exercitátor Vojtěch Kodet a biskupský vikář pro pastorační práci v pražské arcidiecézi Aleš Opatrný. Konference zahrnuje doprovodný program a možnost hlídání dětí.

Podrobnosti na internetové adrese **www.konference.cho.cz**.

27. září setkání s papežem Benediktem XVI., (letišťe Tuřany)

Papežova návštěva České republiky bude třídní, vyvrcholí mší pro desetitisíce poutníků na brněnském letišti. Hlavním tématem setkání mají být křesťanské rodiny. Česká biskupská konference připravila k návštěvě papeže texty, které mohou věřící využít pro duchovní přípravu. Lze je koupit ve formě broužury nebo najít na internetových stránkách **www.navstevapapeze.cz**. Tři dny návštěvy v ní autoři staví ke třem křesťanským cnostem – víře, naději a lásce. Brnu jako prostřednímu dni připadla naděje. Biskupství doporučuje, aby si farníci, kteří se chtějí mše s Benediktem XVI. zúčastnit, zapsali ve svých farnostech. Pro účast na mši tak dostanou místenku, se kterou se dostanou do některého z vyznačených sektorů. Na mši bude možné přijít i bez jakékoliv registrace, ale tyto lidé budou pravděpodobně stát dál od oltáře. Je možné, že k sektorům bude potřeba ujít část cesty pěšky, může jít asi o tři kilometry.

Pouť dětí a mládeže na Vranov

Centrum pro rodinu a sociální péči v Brně zve všechny děti a mládež i s jejich rodiči na pouť k Panně Marii na Vranov u Brna v sobotu 6. června 2009. Program: od 14.00 hod. mše sv. pro děti, kterou bude sloužit o. Pavel Havlát. Při mši svaté i po ní hraje a zpívá Schola Bigy Brno. Za příznivého počasí následují soutěže pro malé i velké. Doprava na Vranov MHD autobusem č. 43 od nádraží Královo Pole v Brně, odjezdy v 11:43, 12:43 hod. Společná pěší pouť přes Babí lom (pro kočárky a vozíčkáře silnička pod Babím lomem). Odjezd vlakem z Brna hl. nádraží v 8:45 do České.

Family Point

Srdečně zveme k návštěvě Family Pointu, Josefská 1, Brno-střed. Family Point je zřízen Magistrátem města Brna ve spolupráci s Centrem pro rodinu a sociální péči a bezplatně poskytuje tyto služby:

- informace a poradenství pro rodiny
- informace o programech pro rodiny v Brně a okolí
- místo pro nakrmení a přebalení dětí
- místo pro setkání
- dětský koutek
- akce pro rodiny

Otevřeno po–pá 9:00 – 17:30, tel.: 542 217 465, **www.familypoint.cz**

Klub osamělých rodičů

vás srdečně zve na besedy s diskusí MUDr. Jany Hájkové na téma „*Hranice ve výchově dětí*“, která se koná v pátek **12. 6. 2009 od 16 – 19 hod.** a „*Hranice ve vztazích mezi dospělými*“, která se koná v pátek **26. 6. 2009 od 16 – 19 hod.** v sále Centra pro rodinu a sociální péči, v 1. poschodí, Josefská 1, Brno. Během celého jejího průběhu lze využít možnosti hlídání dětí. Informace a kontakt: Marcela Ondrújová, tel.: 542 217 464, 731 402 731 e-mail: **marcela.ondrujova@centrum.cz**

Rádi byste se svou rodinou strávili dovolenou v příjemné společnosti jiných rodin? Klub přátel rodiny opět připravil nabídku letních rekreačních pobytů pro rodiny s mnoha zajímavými programy pro rodiče i děti. Svou dovolenou můžete strávit v tuzemských střediscích nebo v Itálii.

Máte-li zájem o letní rodinnou dovolenou, veškeré informace vám ráda podá Petra Štefková, tel.: 542 217 464, 731 402 731, e-mail: **petra.stefka@centrum.cz**.

Diecézní pouť rodin s otcem biskupem ve Žďáru nad Sázavou

29. 8. 2009 od 9:00 do 16:00 zveme všechny na setkání rodin a setkání s otcem biskupem. Pontifikální mše svatá s otcem biskupem Vojtěchem Cikrlem bude sloužena v 10:00 hod. Po skončení mše sv. následuje bohatý program pro účastníky všech věkových kategorií. Vstup do všech muzeí v areálu zámku včetně Zelené Hory zdarma. Pro maminky s kojenci je k dispozici kyvadlová doprava mezi nádražím a areálem zámku.

70 LET SALESIÁNŮ

Není to tak dlouho, co do našeho archívu přibýly tři šanony pracně a pečlivě sesbíraných a seřazených dokumentů z historie Kostelní jednoty díky panu Ing. Michaelu Kryštofovi, synu JUDr. F. Kryštofa, právního zástupce Kostelní jednoty a později i komínské farnosti. „Kostelní jednota pro stavbu katolického chrámu pod ochranou sv. Josefa, sv. Václava a sv. Floriána v Brně-Žabovřeskách“ byla založena již v roce 1923. Zpočátku řešila dvě možnosti: buď rozšířit stávající kapli sv. Václava, nebo postavit nový chrám. Především z důvodů zastavenosti okolí kaple a majetkoprávním těžkostem nakonec zvítězila druhá varianta. Není dnes bez zajímavosti, že za tím účelem byl osloven řád křižovníků a posléze ještě těšitelů, než na doporučení biskupa Kupky se začalo vyjednávat se salesiány.

Na získaných pozemcích této jednoty byla posléze postavena nám známá dřevěná kaple v roce 1939. Kostelní jednota fungovala i po odsunu řeholníků, ale i ona byla nucena k likvidaci, protože „její funkcionáři nepřispívají k budování socialismu“ (rozhodnutí Obvodní rady VI v Brně-Žabovřeskách). Při následné likvidaci se podařilo ještě pozemky a majetek převést na komínskou farnost. V roce 1962 i přes protesty byla oratoř a pozemky vyvlastněny státem.

V roce 1968 spontánně obnovila Kostelní jednota svou činnost v čele s duchovními správci komínské farnosti, dále P. Lepaříkem a také právním zástupcem JUDr. F. Kryštofem. Jejím hlavním cílem bylo navrácení protiprávně vyvlastněných pozemků a započetí stavby chrámu. I když Kostelní jednota nebyla právně uznána, její činnost pod hlavičkou Římskokatolického farního úřadu v Komíně přinesla obdivuhodné výsledky. Jejím největším úspěchem bylo navrácení pozemků a majetků komínské farnosti, zabránění plánované zástavbě čtyř nových panelových domů na tomto pozemku a znovuoživení myšlenky stavby kostela se zázemím. Oslovili architekta Rudiše, který vyhotovil studii nového kostela i se zázemím, v němž mělo být 6 pokojů pro kněze, knihovna, čítárna, klubovna, truhlářská a zámečnická dílna, 3 rekreační herny pro děti, 3 konferenční místnosti, místnost pro tkací a pletací stroje, umývárny, sociálky, kuchyně ...

Chrám, jehož studii můžete vidět na obrázku měl být ekumenický, sloužící ke sbližování východní ruské pravoslavné církve a katolické. Proto byl osloven i konzul SSSR Maljavko, který myšlenku přijal sympaticky a vyžádal si další zprávu. Hlavní zastánce stavby chrámu však byl po celou dobu biskup Dr. Skoupý. Při zdlouhavém jednání se rozhodl sám zajít za primátorem města Brna a vyjednat s ním nový územní plán a povolení ke stavbě nového kostela se zázemím. Již ohlášená návštěva však neproběhla, protože biskup Dr. Skoupý těžce onemocněl a 22. 2. 1972 zemřel.

Po jeho smrti vzhledem k dalšímu vývoji ve společnosti (tzv. normalizaci) z dalších snah o stavbu kostela sešlo. Nicméně zápas o pozemky trval až do roku 1982, kdy JUDr. Kryštof po mnohaletém úsilí mohl do archívu komínské farnosti zařadit výpis z evidence nemovitostí a pozemkovou mapu. Díky úsilí těchto mnoha lidí v obtížných dobách nesvobody bylo možné po roce 1989 začít znovu obnovit a realizovat touhy lidí od dvacátých let až do této doby.

připravil: P. Vít Dlapka

Sešli se tři u nebeské brány a svatý Petr se jich ptá, co by nejraději slyšeli od svých příbuzných na pohřbu.

„Já bych chtěl slyšet, že jsem byl skvělý lékař a dobrý otec rodiny.“

„Já bych chtěl slyšet, že jsem byl úžasný manžel a že jsem jako policista zachránil životy mnoha lidí.“

„Já bych chtěl slyšet: Podívejte, vždyť on se hýbe!“

Učitel:

„Studente, doufám, že vás již nikdy nevidím opisovat.“

Student:

„Taky doufám...“

Stařečkovi uvízne v síti zlatá rybka a okamžitě nabízí splnění tří přání. Stařeček se ale lišácky zazubí: „Tak to máš, holka, smůlu. Já jsem totiž kouzelný dědeček.“

„Policista vypovídal, že jste ho ignoroval a pohrdal jste jeho pravomocí.“

Obviněný se brání: „On mě zastavil za rychlou jízdu a začal mluvit přesně jako moje žena, tak jsem automaticky odpověděl: ‘To víš, miláčku, že máš pravdu!’“

„Tati, smím si číst, než usnu?“ „Dobrá, ale ani o minutu déle.“

Zákaznice: „Prosím vás, mohla bych si vyzkoušet tamhle ty šaty ve výkladu?“ Prodavačka: „Jistěže, ale máme i kabinky...“

Ráno po svatbě v Káni Galilejské... Hosté se pomalu probouzejí, většina z nich se drží za hlavu a sténá. Jeden zvláště „přejásaný a přepitý“ muž prosí: „Já mám takovou žízeň! Skočte někdo pro vodu...“ Ježíš se zvedne, že tedy půjde, když vtom všichni svorně vykřiknou: „NE! Ty už ne...“

Desetiletého neposedu poslala maminka do náboženství. Když se odpoledne vrátil, ptá se ho, co se naučil. Děcko vypráví:

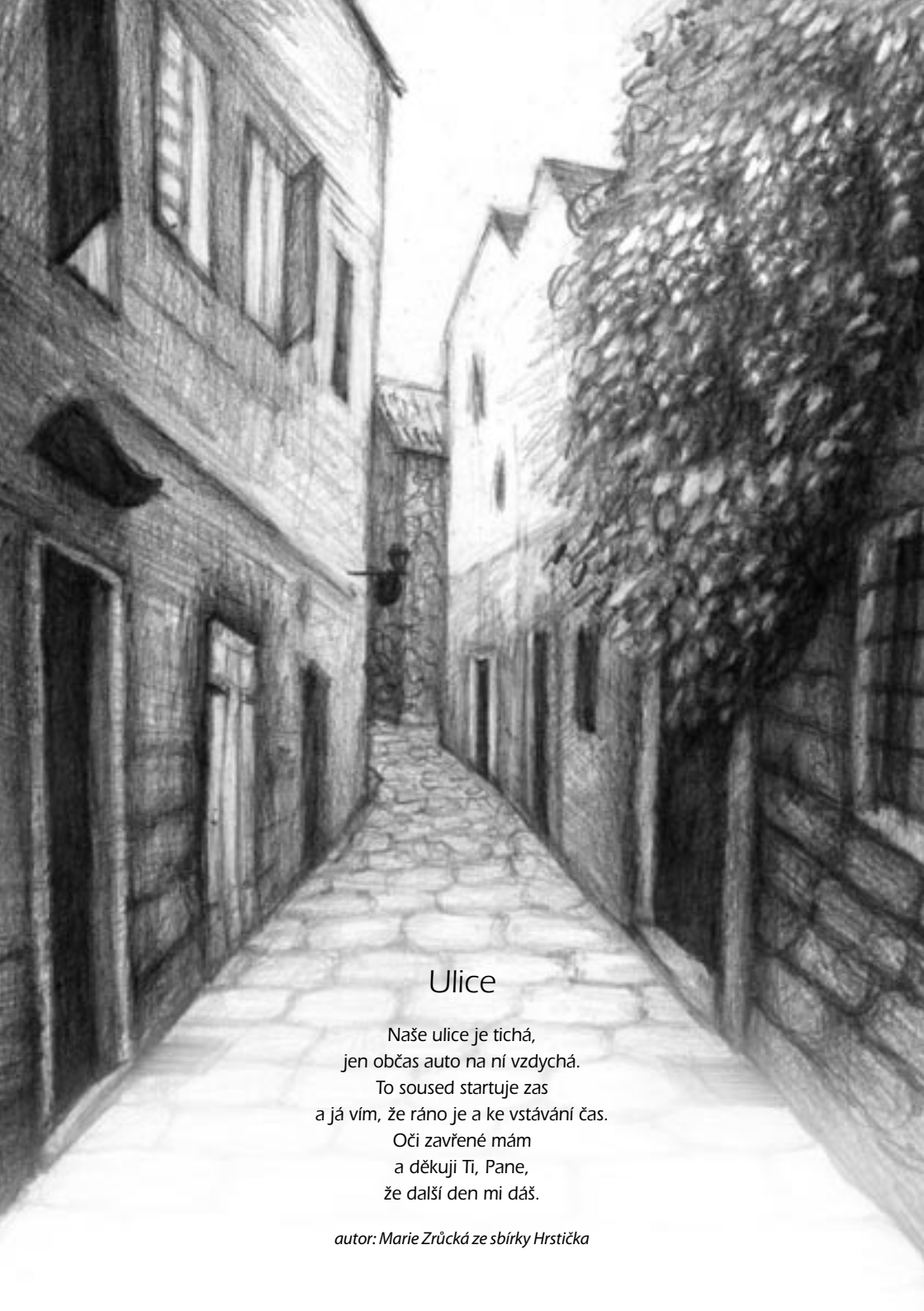
„No, paní katechetka nám vyprávěla, jak Bůh vyslal Mojžíše za nepřátelské linie na záchrannou misi, která měla vyvést Izraelce z Egypta. Když se dostal k Rudému moři, nechal své ženisty udělat pontonový most a všechny dostal na druhou stranu. Potom vysílačkou požádal velitelství o leteckou podporu. Jejich bombardéry vyhodily most do vzduchu a mise byla splněna.“

„Počkej, tohle vám fakt říkala paní katechetka?“

„No, ne přesně. Ale kdybych ti to řekl tak, jak to říkala ona, nevěřila bys mi.“

Můj Pane, myslím, že na mne můžeš být pyšný. Zatím jsem dnes nezhřešil, nezaklel, neublížil živému tvoru, neměl nemravnou myšlenku ani touhu.

Jsem ti za to velice vděčný. Ale za pár minut musím vstávat, a pak asi budu opravdu dost potřebovat tvou pomoc!

Ulice

Naše ulice je tichá,
jen občas auto na ní vzdychá.
To soused startuje zas
a já vím, že ráno je a ke vstávání čas.
Oči zavřené mám
a děkuji Ti, Pane,
že další den mi dáš.

autor: Marie Zrůcká ze sbírky Hrstička